

ОТКРАДНАТИЯТЪ МАРКО

Савата бѣше сѣрдитъ. Дѣлкаше една клечка и мълчеше. Коста, Асенъ и Диньо, изправени насреца му, гледаха уплашено. И Гуджо бѣше отпусналъ опашка.

— Слушайте, момчета, — обади се най-сетне Савата. — То не е ни за хвалба, ни за веселба, туй дето ще ви кажа, ама нали сме дружина — трѣбва да го знаете. Само — да си стискате зъбитѣ, ревъ да нѣма! Че, иначе, тозъ часъ ви оставямъ! Марко пропадна. Откраднали сж го.

— Бре-ей! — извикаха Коста и Асенъ, и се опулиха.

— Хи-и! — хлъзна Диньо и изкриви уста за плачъ.

Гуджо изскимтѣ и съвсемъ залепи опашката си до корема.

— Ама какъ тѣй, бе бате Сава? Кога, кой, защо?

— Хж, какъ и защо! — отвърна соннато Савата. — За какво се краде магаре? Пъкъ кой — ще видимъ. Ще разберемъ тая работа. Вчера го изведохъ да пасе, до върбалака долу, при воденицата. И Гуджо бѣше съ мене. Оставихъ го за малко и отидохъ да си отсѣка върба за пишѣлка. Да му се не види и пишѣлката! Кога се върнахъ — и поменъ отъ Мар-